

# Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer tjugo

Jeff Pippenger

2025-12-26

## Nummer tjugo

Joels bok fastslår att förstörelsen av Guds vingård sker i den fjärde generationen.

Detta är Herrens ord som kom till Joel, Petuels son.

Hör detta, ni gamla män, och lyssna, alla ni som bor i landet. Har något sådant skett i era dagar, eller ens i era fäders dagar? Berätta om det för era barn, och låt era barn berätta för sina barn, och deras barn för ett annat släkte.

Det som gräshoppslarven har lämnat kvar har gräshoppan ätit upp; och det som gräshoppan har lämnat kvar har gräsmasken ätit upp; och det som gräsmasken har lämnat kvar har gräsmottet ätit upp.

Vakna, ni drinkare, och gråt; och klaga, alla ni som dricker vin, över den nya musten, ty den har ryckts bort från er mun. Joel 1:1–5.

Liknelsen om de tio jungfrurna är liknelsen om adventismen, och uppvaknandet i liknelsen sker när vetet och ogräset skiljs åt; då vaknar ogräset upp till insikten att det har blivit ”avskuret” från det ”nya vinet”. Ordet ”avskuret” representerar Abrams första förbundssteg, där en kviga, en get och en bagge klövs i två delar i ritualen för att stadfästa förbundet med blod. I just samma förbundspassage tillkännager Gud att Han skall hemsöka sitt folk i dom under det fjärde släktledet.

Och han sade till Abram: Du skall veta förvisso att din säd skall vara främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och man skall förtrycka dem i fyra hundra år. Men det folk, som de skall tjäna, skall jag också döma; och därefter skall de draga ut med stora ägodelar. Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravd i en god ålderdom. Men i fjärde ledet skall de återvända hit; ty amoréernas missgärning har ännu inte nått sitt fulla mått. 1 Moseboken 15:13–16.

När profetian uppfylldes i den fjärde generationen, i Moses generation, framlade Herren de tio budorden som en symbol för förbundet med Gud och hans utvalda folk. I den andra av dessa tio lagar förstörades ljuset av Abrams fyra generationer.

Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av något som är uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter fädernas missgärning drabba barnen intill tredje och fjärde led hos dem som hatar mig, men som visar nåd mot tusenden bland dem som älskar mig och håller mina bud. 2 Moseboken 20:4–6.

De fyra generationerna i Abrams förbund införlivades i upphöjandet av Guds karaktär såsom en nitälskande Gud. Hans nitälskan ställs i kontrast till beläten. I Abrams fjärde generation finner vi också en fortskridande dom. Domen vilade över den nation där Guds folk var i träldom, liksom över Guds folk, och därefter skulle amoréerna dömas. Abram identifierar en fortskridande domsprocess som börjar med Guds hus och därefter fortskrider genom världen, och det andra budet visar att domsprocessen delar mänskligheten i en grupp av dem som hatar Gud och en grupp av dem som älskar Gud, och därmed förebildar söndagslagen som ropar ut: ”Om ni älskar mig, håll mina bud.”

Under samma period då lagen ges på Sinai får Mose se Guds karaktär.

Och Herren sade till Mose: Hugg åt dig två stentavlor likadana som de första, så skall jag på dessa tavlor skriva de ord som stod på de första tavlorna, vilka du krossade. Var redo i morgon, och stig då upp på Sinai berg och träd där fram inför mig på bergstoppen. Ingen må gå upp med dig, och ingen må heller visa sig någonstans på hela berget; inte heller må småboskap eller nötboskap beta framför det berget.

Och han högg ut två stentavlor likadana som de första; och Mose steg tidigt upp på morgonen och gick upp på Sinai berg, såsom Herren hade befallt honom, och tog de två stentavlorna i sin hand. Och Herren steg ned i molnet och stod där hos honom och utropade Herrens namn. Och Herren gick förbi framför honom och utropade,

HERREN, HERREN Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och rik på godhet och sanning, som bevarar barmhärtighet mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men som ingalunda lämnar den skyldige ostraffad; som hemsöker fädernas missgärning på barnen och på barnens barn, intill tredje och fjärde led.

Och Mose skyndade sig och böjde sitt huvud ned till jorden och tillbad. Och han sade: Om jag nu har funnit nåd inför dina ögon, o Herre, så må Herren, jag ber dig, gå mitt ibland oss; ty det är ett hårdnackat folk; och förlåt vår missgärning och vår synd, och tag oss till din arvedel. 2 Moseboken 34:1–9.

Den andra givandet av lagen överensstämmer med 1850 års pionjärtavla. De första tavlorna krossades, och den första tavlan innehöll ett fel i siffrorna. Det forntida Israel gjordes då till lagens förvaltare, och det moderna Israel gjordes då till förvaltare av Guds lag och lagarna i Guds profetiska Ord. När de två tavlorna först introducerades, rådde bokstavligt uppror i lägret, och när 1850 års tavla introducerades, höll andligt uppror på att brygga i lägret. Abrams profetia om det fjärde släktledet uppfylldes genom Mose i det fjärde släktledet, där Gud utvidgade uppenbarelsen om domen i det fjärde släktledet i det andra budet. Belättna bilder blev förfalskningen av den sanna tillbedjan av Gud, och Guds karaktärs nitälskan knöts till domen. Därefter skådade Mose Guds härlighet. Han såg Guds nitälskan som ett inslag i Guds karaktär, såsom den framställs genom hans ”namn”, och relationen mellan tillbedjaren och deras fäders synder framställs.

När Kristus renade templet första gången, då kom lärjungarna ihåg att nitälskan för Hans hus hade förtärt Honom. ”Nitälskan” är ordet ”svartsjuka”. Den egenskap hos Gud som uttrycker Hans svartsjuka är den drivkraft som ledde Kristus att rena sitt tempel, och den profetiska egenskapen av

behovet att bekänna era faders synder skulle senare bli ett väsentligt inslag i kallelsen till omvändelse i den ”sju gånger”-dom som återfinns i Tredje Moseboken tjugosex. Abrams ”fjärde generation” utvecklar allt större och större tyngd allteftersom den fortsätter genom förbundshistorien. Joels bok representerar tiden för det sena regnet, vilket inträffar i de sista dagarna. Joels bok framlägger sitt budskap på grundval av sin introduktion av budskapet om fyra generationer, såsom det tema som nedtecknades i det allra första steget av Abrams trefaldiga förbund med Gud. Detta tema når sin fullbordan i Joels bok.

Väl inne i det utlovade landet var förbundsarken placerad i Shilo, där den onde och dåraktige översteprästen Eli och hans två fördärvade söner ställs i kontrast till Samuels kallelse. Shilo skulle bli ett steg på arkens vandring, den ark som var förbundets symbol. Efter att arken hade använts som symbolen för att få Jerikos murar att falla, var den placerad i Shilo i omkring fyra hundra år, fram till Elis och hans onda söners död. Därefter togs den av filistéerna, och sedan, när David förde arken till Jerusalem, fullbordades den första förebilden till det triumferande intåget i Jerusalem. Det uttalade syftet med att föra förbundssymbolen till Jerusalem var att Gud utvalde att låta sitt namn bo i Jerusalem, och hans namn är förbundet med hans nitälskan, vilken är förknippad med hans nitälskande dom i fjärde släktled.

Vid söndagslagen skall Herren upphöja den triumferande församlingen över alla kullar och berg, och hednafolken skall säga: ”Kom, låt oss gå upp till Guds hus.”

Och det skall ske i de sista dagarna, att berget där Herrens hus är skall stå fast grundat överst bland bergen och vara upphöjt över höjderna; och alla hednafolk skall strömma dit. Och många folk skall gå åstad och säga: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus; han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar. Ty från Sion skall undervisning utgå och Herrens ord från Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Herrens ord utgår från Jerusalem, ty där valde han att låta sitt ”namn” bo. Hos Mose ”steg Herren ned i molnet och stod där hos honom och utropade Herrens namn. Och Herren gick förbi framför honom och utropade,

Herren, Herren Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och rik på godhet och sanning, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning, överträdelse och synd, men som ingalunda låter den skyldige gå ostraffad; som hemsöker fädernas missgärning på barnen och på barnens barn, intill tredje och fjärde led. 2 Moseboken 34:6, 7.

Hans ”namn” är hans karaktär, och Guds karaktär är på en gång djupt komplex och djupt enkel. Gud är kärlek; därmed uttrycks hans karaktär fullkomligt, men enkelt. Abrams förbundssanning om ”det fjärde släktledets dom” utvidgades ”rad på rad” genom det andra budordets ytterligare ljus över det fjärde släktledet. Därefter utvidgar Moses erfarenhet ljuset över det fjärde släktledets samband med Guds karaktär genom att tillägga ljuset om hans nitälskan. Inspirationen har definierat karaktär som ”tankar och känslor förenade”, men inspirationen har också underrättat oss om att våra tankar inte är som Guds tankar. Hans karaktär är hans tankar och känslor förenade, och hans karaktär har så många aspekter bortom våra enkla mänskliga tankar och känslor, att skillnaden är sådan att hans tankar är högre än himlen i förhållande till jorden.

Ty mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren. Ty så mycket som himlarna är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar. Jesaja 55:8, 9.

Alltså, här är en mänsklig tanke att begrunda: om Guds karaktär representeras av Hans namn, då är varje manifestation av Guds namn en manifestation av Hans karaktär. Lejonet av Juda stam förseglar och öppnar sitt profetiska ord, Palmoni är den underbare hemligheternas räknare, som också är roten ur torr jord, och även den brinnande busken, en eldstod, ärkeängeln Mikael och så vidare, och så vidare. De egenskaper i Guds karaktär som representeras av Hans olika namn är oändliga. Den ”mänskliga tanke att begrunda” är denna: Med alla de olika uttryck för Guds karaktär som är kända för att existera, vad är då betydelsen av att i det allra första förbundssteget i den trefaldiga förbundsprocessen med Abram är ”dom över fjärde generationen” det grundläggande uttalandet i förbundet—som återspeglar Hans namn?

Och han sade till Abram: ”Du skall veta förvisso att din säd skall bo som främling i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall förtrycka dem i fyrahundra år. Men det folk som de skall tjäna skall jag också döma; och därefter skall de dra ut med stora ägodelar. Och du skall gå till dina fäder i frid; du skall bli begravnen i hög ålder. Men i fjärde släktledet skall de vända tillbaka hit igen, ty amoréernas missgärning har ännu inte nått sitt fulla mått.” 1 Moseboken 15:13–16.

Guds karaktär såsom domare över människor och nationer medger människorna en prøvotid som framställs genom fyra generationer. Gud är domaren, Han är barmhärtig, Han är tålig, och Han för mäns och nationers dom till sin fullbordan i den fjärde generationen. Guds grundläggande utsaga i sitt förbund med ett utvalt folk innefattar domen i den fjärde generationen. Liksom den förste ängels budskap bär inom sig alla kännetecken på var och en av de tre enskilda änglarnas budskap, så bär också det första steget i Abrams förbund kännetecknen på hela det trefaldiga förbundet. Guds namn är att Han är den barmhärtige domaren, som dömer i den fjärde generationen. Varje annat steg i ett utvalt folks förbundshistoria bygger vidare på den grunden.

När Joels bok placeras vid Midnattsropets uppvaknande i vers fem, och ”det nya vinet” ”skärs bort” från deras munnar, utgör inledningen till den slutliga förbundsmässiga avskiljningen av ett utvalt förbundsfolk det grundläggande förbundsbudskap som framställer förbundsfolkets uppror, vilka därefter ”avskärs” såsom fullbordat i det fjärde ledet. De ”avskärs”, därför att de inte förstår förbundets grundläggande budskap.

Det grundläggande budskapet om förbundet i de fyra verserna i Första Moseboken femton är den måttstock—den domslinje—som används när förbundets slutstensbudskap frambärs som ”nytt vin” i de sista dagarna. Den allvarstyngd som är förknippad med uppvaknandet hos Efraims drinkare, när det ”nya vinet” ”skärs av”, förstås endast i sanning—när den sätts in i sammanhanget av ett domsuttalande mot den sista, fjärde generationen av ett upproriskt utvalt folk, under prøvotiden för det sena regnet.

I Första Moseboken sjutton finner vi det andra steget i det trefaldiga förbundet med Abraham:

Och Gud sade till Abraham: Du skall därför hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte. Detta är mitt förbund, som ni skall hålla, mellan mig och er och din säd efter dig;

Alla gossebarn bland er skall omskännas. Ni skall omskärpa er förhuds kött, och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er. Den som är åtta dagar gammal skall omskännas bland er, varje gossebarn i era släktled, både den som är född i huset och den som är köpt för pengar av någon främling, som inte är av din säd. Den som är född i ditt hus och den som är köpt för dina pengar måste förvisso omskännas; och mitt förbund skall vara i ert kött till ett evigt förbund. Och det oomskärna gossebarn vars förhuds kött inte är omskuret, den själen skall utrotas ur sitt folk; han har brutit mitt förbund. 1 Moseboken 17:9–14.

Det andra steget ger ett andra vittnesbörd om symbolen att vara ”avskuren”. Ordet som översätts med ”avskuren” har sin rot i de djur som Abram delade i två hälften i kapitel femton, och i avsnittet skall var och en som inte är omskuren bli ”avskuren” från förbundet. Omskärnelsen ersattes av dopet i förbundshistorien, där Kristus bekräftade just dessa sanningar, och av denna anledning uppstod Han, såsom vårt föredöme, på den åttonde dagen.

Det tecknet skulle fullbordas på åttonde dagen, såsom framställt genom de åtta själarna i arken. Det är i det andra steget som det visuella provet framställs, vare sig det var Israel som valde mellan Isebels profeter och Elia före den dom som verkställdes av Elia, eller Daniels, Shadraks, Meshaks och Abed-Negos ansikten som syntes skönare och fylligare än deras som åt av kungens kost; det andra provet är visuellt. Omskärnelsen är ett livets tecken, och de åtta själarna i arken representerar dem som levde, i kontrast till dem som dog.

I Kristi historia, när förbundets tecken övergick till dopet, använde aposteln Paulus just dessa versers förbundshistoria för att påvisa den stora förändringen i förbundshistorien. Han använde det kött som avskärs i omskärnelsen som en symbol för människan i relation till gudomen och som en symbol för människans lägre natur i relation till hennes högre natur. Paulus undervisade sina lärjungar genom att använda Guds profetiska Ord, och hans syfte som ”en som blev utvald” (såsom hans namn Saul betyder) var att identifiera den stora förändringen i förbundshistorien som framställs genom övergången från det bokstavligen till det andliga Israel som Guds förbundsfolk. När han fullgjorde det verk som hade blivit honom anförtrott, framlade han sitt profetiska budskap i förbundshistoriens sammanhang.

Första Moseboken sjutton representerar det andra steget av de tre grundläggande förbundsstegen som finner sin omegauppfyllelse i de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. Det andra steget representeras av omskärnelsens tecken, vilket är en förebild för Guds sigill på de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka är fälttecknet, som representerar det synliga provet. De tre änglarna är omegat av Abrahams alfa-förbund. Det tredje steget för Abraham var kapitel tjugotvå.

Och Herrens ängel ropade till Abraham från himlen för andra gången och sade: Vid mig själv har jag svurit, säger Herren, eftersom du har gjort detta och inte undanhållit din son, din ende son, skall jag sannerligen välsigna dig och sannerligen föröka din säd såsom himlens stjärnor och såsom sanden på havets strand; och din säd skall inta sina fienders port. Och i din säd skall

jordens alla folk bli välsignade, därför att du har lytt min röst. 1 Moseboken 22:15–18.

Första versen i kapitlet säger: ”Och det hände sig efter dessa ting, att Gud frestade Abraham och sade till honom: Abraham! Och han sade: Se, här är jag.” Gud frestade Abraham och angav därmed en slutlig prövning före det tredje förbundsuttalandet. När Abraham bestod provet, framlades därefter de sista fyra verserna av Abrahams trefaldiga förbund. Eftersom Abraham ”lydde” Guds röst, vilken i detta avsnitt är Hans ”förbundsroster”, skulle Abraham bli välsignad som nationernas fader. Den tredje ängeln är ett prov, som liksom Abraham representerar en prövning som ådagalägger karaktären, och karaktären grundar sig på huruvida man tror Gud, såsom Abraham gjorde, eller inte. De som består provet, såsom Abraham gjorde, kommer att användas till att samla in alla världens nationer. De sjutton verserna från tre kapitel anger förbundet mellan Gud och ett utvalt folk; och därigenom representerar de alfa i förbundshistorien för ett utvalt folk, och därigenom representerar dessa verser också omega i förbundshistorien såsom framställd i upprättandet av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Hur många av oss skulle köpa ett hem eller ett fordon utan att först granska villkoren i kontraktet? Hur många laodiceiska sjundedagsadventister vet att det allra första villkoret i deras förbundskontrakt med Gud består i att Gud identifierar att Han är den barmhärtige Guden som utövar dom i fjärde ledet? Tragedin är att de inte känner de grundläggande sanningarna i den milleritiska historien, inte heller känner de de grundläggande sanningarna i sitt bekända förbundsförhållande, och därför vet de, likt det forntida Israel, inte tiden för sin hemsökelse. Slutet på denna hemsökelsens period, som började den 11 september, inträffar när de vid midnatt väcks upp endast för att inse att de är avskurna.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

”Den 18 april, två dagar efter det att skådespelet med fallande byggnader hade framträtt för mig, gick jag för att uppfylla ett åtagande i Carr Street-kyrkan i Los Angeles. När vi närmade oss kyrkan hörde vi tidningspojkar ropa: ’San Francisco förstört av en jordbävning!’ Med tungt hjärta läste jag de första hastigt tryckta nyheterna om den fruktansvärda katastrofen.

”Två veckor senare, på vår hemresa, färdades vi genom San Francisco och tillbringade, efter att ha hyrt en vagn, en och en halv timme med att betrakta den förödelse som hade åstadkommit i denna stora stad. Byggnader som ansågs vara säkra mot katastrof låg i ruiner. I vissa fall hade byggnader delvis sjunkit ned i marken. Staden erbjöd en högst fruktansvärd bild av den mänskliga sinnrikedomens otillräcklighet när det gäller att uppföra eldsäkra och jordbävningssäkra byggnader.

”Genom sin profet Sefanja anger Herren de domar som han skall låta komma över ogärningsmännen: ’Jag skall fullständigt förgöra allt från jordens yta, säger Herren. Jag skall förgöra människor och djur; jag skall förgöra himlens fåglar och havets fiskar, och stötestenarna tillsammans med de ogudaktiga; och jag skall utrota människan från jordens yta, säger Herren.’”

”Och det skall ske på Herrens slaktoffers dag att jag skall straffa furstarna och kungens söner och alla dem som är klädda i främmande dräkt. På samma dag skall jag också straffa alla dem

som hoppar över tröskeln, vilka fyller sina herrars hus med våld och svek.... ”

”Och det skall ske på den tiden att jag skall rannsaka Jerusalem med lyktor och straffa de män som ligger stilla på sin drägg, de som säger i sitt hjärta: HERREN gör varken gott eller ont. Därför skall deras ägodelar bli till rov och deras hus till ödemark; de skall också bygga hus men inte få bo i dem, och de skall plantera vingårdar men inte dricka deras vin.

”HERRENS stora dag är nära, den är nära och kommer med hast; hör, HERRENS dags röst! Där skall hjälten ropa bittert. Den dagen är en vredens dag, en dag av nöd och ångest, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och dimma, en dag av moln och töcken, en dag med basun och härskri mot de befästa städerna och mot de höga tornen. Och jag skall bringa människorna i nöd, så att de skall gå omkring som blindas, därför att de har syndat mot HERREN; deras blod skall gjas ut som stoft och deras kött som orenlighet. Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag; hela landet skall förtäras av hans nitälskans eld, ty han skall göra ett hastigt slut, ja, ett förskräckligt slut, på alla som bor i landet.” Sefanja 1:2, 3, 8–18.

”Gud kan inte hålla tillbaka mycket längre. Redan har hans domar börjat drabba somliga platser, och snart skall hans tydliga misshag kännas på andra platser.

”Det kommer att följa en rad händelser som uppenbarar att Gud är herre över situationen. Sanningen skall förkunnas i klart och omisskännligt språk. Som folk måste vi bereda Herrens väg under den helige Andes överordnade ledning. Evangeliet skall ges i sin renhet. Strömmen av levande vatten skall fördjupas och vidgas på sin väg. På alla fält, nära och fjärran, skall män kallas från plogen och från de mera vanliga affärsmässiga yrken som i hög grad upptar sinnet, och undervisas i gemenskap med män av erfarenhet. Allteftersom de lär sig att arbeta verksamt skall de förkunna sanningen med kraft. Genom den gudomliga försynens mest underbara ingripanden skall svårigheternas berg undanröjas och kastas i havet. Budskapet, som betyder så mycket för jordens invånare, skall höras och förstås. Människor skall veta vad sanning är. Framåt, och alltjämt framåt, skall verket gå, till dess att hela jorden har blivit varnad, och därefter skall slutet komma.”

”Alltmer, allteftersom dagarna går, blir det uppenbart att Guds domar är i världen. Genom eld och översvämning och jordbävning varnar Han denna jords invånare för att Han snart nalkas. Tiden närmar sig då den stora krisen i världens historia skall ha kommit, då varje rörelse i Guds styrelse skall iakttas med intensivt intresse och utsäglig bävan. I snabb följd skall Guds domar följa på varandra — eld och översvämning och jordbävning, med krig och blodsspillan.

”O, att folket måtte känna tiden för sin besökelsestund! Det finns många som ännu inte har hört den prövande sanningen för denna tid. Det finns många hos vilka Guds Ande verkar. Tiden för Guds förödande domar är nådens tid för dem som inte har haft någon möjlighet att få lära känna vad som är sanning. Herren skall med ömhet se till dem. Hans barmhärtiga hjärta blir rört; hans hand är ännu utsträckt till frälsning, medan dörren är stängd för dem som inte ville gå in.

”Guds barmhärtighet visas i hans långmodighet. Han håller tillbaka sina domar och väntar på att varningsbudskapet ska förkunnas för alla. O, om vårt folk ville känna, såsom de borde, det

ansvar som vilar på dem att ge världen det sista barmhärtighetsbudskapet, vilket underbart verk skulle då inte utföras!” Testimonies, band 9, 94–97.